

ting ikke har noget med hinanden at gøre. Men det er en enkel og stærkt synlig kendsgerning, at den franske regering, som overtager formandskabet for EU her fra den 1. juli 2000, i Nationalforsamlingen i Paris har fremlagt et program for den kommende unionstraktat, hvor EU's beføjelser kraftigt skal øges, og hvor det såkaldte Euro-X-råd skal have øget magt til at styre de enkelte landes økonomi. I Frankrig tales åbenlyst om, at EU skal have en økonomisk regering.

Her i Danmark er tilhængerens evindelige svar på det: Ja, men det er en tilfældig tysker ved navn Joschka Fischer, der har opfundet det hele; det er en tilfældig franskmænd ved navn Jospin, der har opfundet det hele. Det ubehagelige problem er bare, at den ene er udenrigsminister for EU's største stat, og at den anden er statsminister i Frankrig.

Det er selvfølgelig, fordi euroen har været en valutamæssig fiasko – kursen er faldet og faldet og faldet – at den franske regering nu forsøger at skabe en EU-stat, der kan overbevise den internationale valutakapital om, at euroen hviler på en økonomisk og politisk stormagt.

Det er også årsagen til, at lande som Frankrig og Tyskland kræver fjernelse af vetoet på vigtige dele af social-, skatte- og arbejdsmarkedspolitikken, således som disse forslag nu ligger på bordet i den såkaldte regeringskonference og i en eller anden form – det ved vi jo godt – kommer med i Nicetraktaten.

Enhedslisten har naturligvis foreslået, også fremsat det til afstemning her i Folketinget, at Danmark skal nedlægge veto imod disse traktatændringer, som et stort flertal af partierne herinde i Folketinget påstår at de er modstandere af.

Men de samme partier og regeringen stiler i realiteten imod et kompromis om Nicetraktaten. Regeringen har endog meddelt, at den ikke betragter indførelse af flertalsafgørelser på disse helt følsomme områder som f.eks. social-, arbejdsmarkeds- og skattepolitik som suverænitetsafgivelse, og den vil derfor ikke give befolkningen et løfte om en folkeafstemning om den nye unionstraktat, heller ikke selv om det bliver den mest vidtgående ændring af magtforholdet mellem EU og Danmark, som vi nogen sinde har oplevet før den traktat. Det er der jo ingen tvivl om at den bliver. Den bliver et helt afgørende skridt i retning af Joschka Fischers fornedede stater.

Men regeringens holdning, bakket op af et juridisk bestillingsarbejde fra Justitsministeriet, er altså, at det skal befolkningen ikke inddrages i, det skal der ikke være folkeafstemning om.

Regeringen ved jo godt, at opbygningen af denne overstatslige union ikke vil kunne ske med befolkningens opbakning. Dermed har regeringen jo også klart tilkendegivet, at Unionen er elitens projekt, ikke befolkningernes projekt, og derfor har man sådan set planlagt, at det er mest hensigtsmæssigt, at befolkningerne ikke bliver blandet ind i den videre opbygning af Unionen.

Så har regeringen jo fremsat forslaget om dansk tilslutning til euroen. I den forbindelse har regeringen også afvist et forslag fra Enhedslisten om en uvildig undersøgelse af spørgsmålet om, hvorvidt den lov strider mod grundloven.

Efter grundloven kan Danmark kun gå med, hvis det er muligt at komme ud, og derfor har statsministeren lovet, at Danmark får en fortrydelsesret. Men da Europa-Kommissionens formand, Romano Prodi, forleden var i København, kom han til at sige den usminkede sandhed, nemlig at der naturligvis ingen vej er ud, hvis man først er gået ind. Beslutningen er uigenkaldelig, og derfor er den sandsynligvis også i strid med grundloven.

Det er desværre ikke det eneste sted, hvor der fifles med juraen. Danmark har en undtagelse, der i meget klare ord siger, at Danmark ikke deltager i udarbejdelsen og gennemførelsen af militære aktioner i EU. Alligevel mener den danske regering, at Danmark da selvfølgelig godt kan sidde i militære komiteer, som står for den militære planlægning af hele projektet med opbygningen af europahæren, altså et EU-udrykningskorps på i første omgang tror jeg ca. 60.000 mand.

Det er da klart, selvfølgelig, der står i den danske undtagelse, at vi kan ikke være med i det militære, og derfor kan den danske forsvarschef da selvfølgelig godt sidde i militære komiteer, det er da indlysende for alle i regeringen. Det er lidt ejendommeligt og vanskeligt at forstå for os andre, må jeg sige.

Denne hær, europahæren, vil kunne sendes ud i verden uden geografiske begrænsninger, selv om det mest sandsynlige selvfølgelig er, at hæren vil blive tiltænkt opgaven som et militært middel til at varetage EU's interesser, politiske interesser i f.eks. det olierige Kaukasus, i Mellemøsten, hvor danske soldater under uni-